

Сергій НАГОРНИЙ – молодий поет, студент 3 курсу факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Народився 2 лютого 1996 року в с. Красному Артемівського району Донецької області. Два роки навчався в ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Слов'янськ). 2014 року переїхав до м. Полтави. Працює журналістом, редактором, блогером інформаційного ГО «Останній бастион».

Інтерес до літературної творчості проявився в Сергія в старшому шкільному віці, поглибився в студентські роки. Зі своїми віршами виступав на молодіжних творчих акціях, друкувався в «Альманасі сучасної української поезії» (2012). 2015 року дебютував із поетичною збіркою «Червона хустка».

* * *

Тепло прийшло з боку Торця,
Жінки зняли зимові пальта.
Виблискує на сонці смальта
І дзвони дзвонять в честь Творця.
Великі води звідусіль
Повільно котяться на «Глобус»,
І час, тягучий, мов кисіль,
Містян збирає у автобус.
Щоб контролер міських пороків,
Вдивляючись на образи,
Забрав всіх грішників й пророків
І врівноважив терези.
Сказав: «Життя – це фотознімка,
Залишаться самі усмішки».
Святі і діти ходять пішки.
На Славкурорт рушає 7-ка.

* * *

Ніч ховається в порожні кімнати.
Опускає штори, вимикає світло,
розкриває пори, розкидає листя.
І сутінь спускається на загади.
Святі освітлюють вулиці й вилиці
уздовж тротуарів, спершись на милиці.
Вони з тобою о цій порі
Схиляють німби тоскно вгорі.
Хвилі асфальту тебе несуть.
У воді відбивається твоя суть.
Віддзеркалення небесних зірок
не полишає тебе ні на крок.
Тихі пісні розчинені навкруги.
Місто живе й засинає разом з тобою.

Жінки, тумани, друзі та вороги,
старий собака з підбитою ногою.

THE WOMAN

Третій день, як був дощ,
і вистиглі тумани, мов помаранчі,
встеляли тіла вулиць і площ,
окреслювались і холоди, як її шкіра вранці.
Крізь фіранку нечутно, стиха,
прокрадався бузок і протяг,
по кімнатах, під саму стріху,
розчиняючи меблі й одяг.
Що вона повернеться, говорило все.
Кожна ріка, що тягнеться її лицем.
Розкидані речі, сновидіння,
рух її стегон під час ходіння.
Дощові ранки,
запашні ночі.
Передвісники Цієї жінки
настільки вбивчі,
майже
напівпророчі.

* * *

Їхні стосунки були цікаві –
вони один одного вбивали.
Потроху, ніжно, з любов'ю,
цю історію пишучи кров'ю.
У чомусь вони були подібні:
коли прокидалися по обіді,
гострили зуби на піднебінні
і в тому, що сталося, були не винні.

Коли ходили одним подвір'ям,
коли замітали сліди пір'ям,
коли не дзвонили і не вітались,
вночі забували про все й кохались
і, щоби зігрітись, пригортались.
І темінь ширилася берегами,
і відьми літали над головами,
контролюючи бити дорогу
від Конотопа до Криворогу.
Ніч усе розчиняла в ріках,
в каві, у смолі, у ліках.
Все, що тримало їх:
спомини спільні, печалі,
діряві човни на причалі,
хустки в кишнях, насіння,
привиди та сновидіння...
Молочні ранки з дрижачими сливами
й небо, контрольоване охоронцями,
котрі північний край огортають зливами,
а край південний устеляють сонцями.

* * *

Дівчина з очима, як небо, вільними.
До неї щовесни прилітало птаство,
Змощуючи у волоссі гілками ванільними
Готичні гнізда, як химерні абатства.
У неї в косах заплутувались радіохвилі,
Полохаючи заспаних метеликів і мушок.
Вона хрустіла скоринками, знятими з грилю,
Гортаючи книжку на гірці м'яких подушок.
Вона чекала на сніг і дивилась на феєрверки,
Рахуючи до Нового року дні
за Календарем Майя.
І вірила, що все-таки знайде цукерки
Під подушкою на Миколая.

ROSES & ACOUSTIC

У мене під балконом
троянди кущ зацвів
так наче й не було
тих довгих місяців

...тебе
рожевого світанку
і ти приходиш зранку
у мої теплі сни.

У мене під балконом
кленовий лист опав
ти знаєш і не знаєш
як довго виглядав

...тебе
оранжевого неба
а більше і не треба
аби зі мною ти.

У мене під балконом
вже перший сніг приліг
я кутаюсь у теплість
босоніж теплих ніг

...тебе
І пари павутинки
Цю усмішку дитинки
Що змінює усе.

У мене під балконом
дощ теплий накрапав
якби ти тільки знала
як довго я чекав

...тебе
а більше і не треба
і мало навіть неба
Коли
Тебе
Люблю.

* * *

...Ніколи не забуду той світанок:
ти повернулась в білому уся,
Як і колись (до речі, теж під ранок), –
сказати про народження Христа
і принести до столу стиглих яблук.
Цікаво, де ти їх взяла?
Розклала на завітчану таріль.
Хіба я міг? Прокинутись? Підняти очі?
Я цілував, я пив той хміль:
«Не просинайся, спи».
Для чого ще найдовші ночі?
На стріху тихо опадає час
Місця для повертань засипле снігом
(...у нас лишилось кілька слів для нас)
і яблука
Різдвяне диво.

* * *

блакитні їдкі дими, ніби знак
вечірні багаття – сигнальні вогні
бо з кожної осені ми так чи не так
виходимо завжди одні
(і губи, шершаві, наче в серпанку,
найбільше болять у ці дні)

7-ий тролейбус мідні каштани
й навушники, які вона так бережно дістає
мовби збирається прикладати до рани
або пригадує обличчя моє
(у неї ще безкінечна історія повідомлень
і вічність є)

а залишається все: труби з іржею
її дивні звички, які я не розумію досі:
занурюватись у ямочку,
ходити босоніж землею
приходити разом з осінню
(завершуватись разом із нею)